

2. Господарський кодекс України: Прийнятий Верховною Радою України 16.01.2003 р. *Голос України*. 2003. № 49. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text>.
3. Щербина В. С., Резнікова В. В. Актуальні проблеми господарського права (Особлива частина): підручник. Київ: Видавництво Ліра-К, 2018.
4. Вінник О. М. Господарське право: курс лекцій (загальна частина). Київ: Видавництво Ліра-К, 2017.
5. Бобкова А. Г., Моїсеєв Ю. О. Господарське право: практикум. Харків: Право, 2018.

Антипова А. К.,

курсант

Навчально-наукового інституту
права та підготовки фахівців для
підрозділів Національної поліції
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Нагорна О. О.,

старший викладач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
старший лейтенант поліції

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ОСІБ ЗА ДОВЕДЕННЯ ДО БАНКРУТСТВА

У сучасному суспільстві дуже важливу роль відіграють саме підприємства, оскільки завдяки ним підтримується економіка держави, а отже й державний устрій у цілому. Оскільки економічна безпека це ключова складова нормального функціонування будь-якої країни. Відтак ми хочемо приділити особливу увагу саме корпоративним правам, оскільки вважаємо, що їх дотримання виступає ключовим фактором забезпечення стабільного розвитку корпоративних відносин.

Ми хочемо звернути увагу на статтю 215 Господарського кодексу України (далі ГК України) у якій мова йде про те, що засновник, власник майна, а також інші особи, на яких покладено юридичну відповідальність, у разі порушення норм законодавства пов'язаних банкрутством будуть нести відповідальність за нормами законодавства [1]. Хочеться наголосити, що правопорушення у вказаній сфері можуть різноманітні, а саме : приховування банкрутства, доведення до нього або ж фіктивне банкрутство.

Відтак вивчаючи вказану тематику ми не могли оминати увагою той факт, що законодавець передбачив різну відповідальність за кожне з правопорушень у вказаній сфері, в залежності від тяжкості, а саме:

1. Кримінальну, а саме передбачена статтею 219 Кримінального кодексу України (далі КК України) [2].

2. Адміністративну вона передбачена статтями 164-15, 166-16, 166-17 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП України) [3].

3. Цивільно правову, передбачається статтею 61 Кодексу України з питань банкрутства (далі КУзПБ України) [4].

4. Дисциплінарну, відповідальність за яку передбачена статтями 19-23 КУзПБ.

Виходячи з цього ми розуміємо, що законодавцем передбачено різні види відповідальності, з метою притягнення кожного хто порушив норму закону до відповідальності по мірі їх вини. Саме така думка на наш погляд покращує систему покарання, що у свою чергу сприяє зменшенню кількості правопорушень у вказаній сфері.

При вивченні вказаної тематики нам би хотілося звернути увагу на те, що законодавцем було передбачено такий вид відповідальності за доведення до банкрутства як субсидіарна. Ми хочемо звернути увагу, що вона застосовується у тих випадках, коли боржнику не вистачає майна, щоб розрахуватися з кредитором. До того ж варто наголосити, що така відповідальність покладається на осіб які мають право давати обов'язкові для боржника вказівки або мають право іншим чином визначати його дії. Хочеться зауважити, що такий вид відповідальності виступає певним гарантом дотримання прав та інтересів кредитора від ризиків, пов'язаних з неналежним веденням справ в товаристві [5, с. 183].

Відтак ми пропонуємо звернути увагу на статтю 34 КУзПБ України в котрій мова йде про той факт, що у разі не спроможності задовольнити вимоги одного або кількох кредиторів, боржник має у місячний строк звернутися до суду про відкриття провадження за фактом банкрутства. Проте ми хочемо звернути увагу, що попри те, що законодавцем передбачено відповідальність за несвоєчасне повідомлення про появу ознак банкрутства, не має певного терміну, що значною мірою ускладнює притягнення до відповідальності у разі виявлення вказаного факту. Саме тому ми вважаємо необхідним доповнити вказану статтю тим, що у разі виявлення вказаних ознак засновник, або інша уповноважена на це особа має негайно повідомити про їх виявлення.

Також ми хочемо звернути увагу на те, що відповідно до статті 34 солідарну відповідальність буде нести керівник боржника у разі допущення порушень вимог законодавства. На нашу думку, необхідно розширити коло осіб, яких потрібно притягати до відповідальності. Також на нашу думку варто вказати, що відповідальність буде покладена на власника майна, а також уповноваженої ним особи й не менш важливим на нашу думку виступає факт несення відповідальності голови ліквідаційної комісії.

Відтак ми хочемо прийти до висновку, що на сьогодні необхідно запроваджувати ряд законодавчих змін з метою покращення системи притягнення до відповідальності винних осіб за правопорушення у сфері банкрутства. Ми хочемо зауважити, що запропоновані нами зміни не лише покращать систему притягнення до відповідальності, але й в повній мірі будуть захищати права та інтереси кредиторів.

Список використаних джерел:

1. Господарський кодекс України: Закон України від 16.01.2003 р. № 436-IV (поточна редакція 19.08.2022 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text>.
2. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III (поточна редакція 19.08.2022 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон України від 07.02.1984 р. № 80731-X (поточна редакція 16.07.2022 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text>.
4. Кодекс України з процедур банкрутства: Закон України від 18.10.2018 р. № 2597-VIII (поточна редакція 12.01.2022 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2597-19#Text>.
5. Пригуза П. Субсидіарна відповідальність за доведення до банкрутства: становлення інституту права. *Застосування норм Кодексу України з процедур банкрутства*: зб. наук. статей. Київ: Алерта, 2019. С. 180-195.

Апанасенко К. І.,
доцент кафедри цивільного,
господарського права та процесу
НУ «Чернігівська політехніка»,
доктор юридичних наук, доцент
Пальона А. В.,
здобувач вищої освіти
НУ «Чернігівська політехніка»

ПРАВОВА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ НАКАЗНОГО ПРОВАДЖЕННЯ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД

Важливим питанням механізму судового захисту прав на сучасному етапі розвитку процесуальних відносин є забезпечення ефективних та швидких інструментів судового захисту, оптимізація судового процесу та звільнення учасників від дотримання зайвих для них формальностей під час розгляду нескладних спорів. На даний час наказне провадження є універсальною правовою процедурою при розгляді справ, у тому числі в господарських судах, що активно застосовується в зарубіжних країнах. Безперечність є основною рисою наказного провадження. Для нього властиво, що право стягувача вимагати виконання не оскаржується, проте боржник ухиляється від виконання свого обов'язку. За відсутності спору про право немає потреби в судовому розгляді та повноцінному змагальному процесі. На сьогодні актуальним є проведення теоретичних досліджень, що пояснюють сутність наказного провадження та його характерних особливостей у господарському процесі, а також узагальнення передового зарубіжного досвіду, накопиченого наукою та судовою практикою, з метою визначення основних напрямів удосконалення вітчизняного законодавства.